

De Italiaanse fysioloog Lazzaro Spallanzani (1729-1799) merkte dat vleermuizen bij totale duisternis nog perfect tussen draden door konden vliegen. Om te weten te komen hoe dat kwam, stak hij hun ogen uit. Zelfs dan lukte het hen nog prima. Zijn volgende stap was hun oren toestoppen. Pas toen vlogen ze tegen obstakels aan.

Tijdens mijn studie op Sint Lucas Antwerpen was het een vaak terugkerende oefening te gaan waarnemingstekenen in de Antwerpse Zoo. Op een regenachtige dag belandde ik in het Nocturama. In het donker tekende ik daar de vleermuizen.
<http://www.kantenstad.blogspot.be/#http://kantenstad.blogspot.com/2014/08/nocturama.html>

Nocturama, achtste stadsgedicht voor Brugge nav. de nacht van de Lappersfortvleermuis

Ik wilde bijna alles achterlaten:

potlood, pen en binnenoor,
licht dat alsmaar kleiner werd,
wezenloos trillende punten

en het schuiven van een slang,
het trillen van het kleinste hert,
de geboorte van een aardvark,
de slimme, slanke lori, ik wilde

achterlaten, bijna alles,
maar niet het potlood dat mij lijnen bood,
de kamer waar ik het licht verloor.

In blindheid leerde ik leven,
zwart als een lucht die adem hapt,

donker dat zich vult met flarden,
twijgen die mossig rondom slaan.

Ik maak een gang in de nacht.

Er wappert iets onder de hersenpan:
een vlieghuid, sterk dooraderd,
eerst als een vogel, maar dan

als een dier, handvleugelig,
gladneus, een hoefijzer

onder het dak, verbannen
naar de binnenkant van de nacht.

Een man stak het de ogen uit,
maar je hoorde zelfs bloedend
hoe het tussen draden kon vliegen,

en ik, ik stamp als een blinde
mijn potlood op ruiten,

huil zonder licht,
wankel onbehouden.

Bijna alles wil ik achterlaten,
maar niet de nacht.